

בש"פ 2879/21 - אסף נוילנדר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2879/21

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: אסף נוילנדר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' קאפח) בע"ח
14.4.2021 מיום 19970-04-21

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. נגד המבקש הוגש ביום 8.3.2021 כתב אישום המייחס לו נהיגה במהירות שעולה על המותר לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 ונהיגה בקלות ראש. מכתב האישום עולה כי ביום 6.2.2021 נהג המבקש במהירות של 220 קמ"ש בדרך שאינה דרך עירונית ושבה מהירות הנסיעה המירבית המותרת היא 90 קמ"ש. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לפסילת רישיונו של המבקש עד תום ההליכים לפי סעיף 46 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה).

2. ביום 25.3.2021 קיבל בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופט א' זרזבסקי) את בקשת המשיבה לשלילת רישיון עד תום ההליכים. נקבע כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירה, שכן מהירות נהיגתו של המבקש נקלטה באמצעות מצלמת אכיפה מסוג א-3 (להלן: מצלמת האכיפה או המצלמות), וכי כל טענה לעניין אמינות המצלמה, מקומה להתברר בהליך העיקרי ולא בהליך נושא הבקשה. אשר למסוכנות המבקש, נקבע כי המהירות המופרזת בה נסע, מעלה תמונה שלפיה המבקש מסכן את עצמו ואת עוברי הדרך וכי על אף וותק הנהיגה של המבקש, לאחרון עבר תעבורתי מכביד, שכולל 33 עבירות תנועה קודמות ובהן עבירות מהירות ושימוש בפלאפון. לעניין טענת השיהוי שהועלתה, נפסק שעל אף שחלף כחודש ימים ממועד ביצוע העבירה ועד להגשת בקשת הפסילה, הרי

ששיקול השיהוי הוא רק אחד מבין השיקולים השונים שיש לבחון בבקשה מסוג זה, ובמקרה דנן אין בו כדי להצדיק את דחיית הבקשה.

3. ביום 14.4.2021 דחה בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' קאפח) את ערר המבקש וקבע כי על אף שטענת השיהוי היא שיקול בקבלת החלטה לפסילת רישיון עד תום ההליכים, מדובר בשיקול שיש לבחון לצד שיקולים נוספים. עוד נקבע כי משתקפת מסוכנות ממהירות נהיגתו של המבקש וכי כל טענה לעניין אמינות מצלמת האכיפה צריכה להתברר במהלך שמיעת הראיות בהליך המרכזי. משאלה הם פני הדברים, לא מצא בית המשפט המחוזי להתערב בהחלטה לפסול את רישיון המבקש.

4. מכאן בקשת הרשות לערור שלפניי. המבקש טוען כי המשיבה השתתה כחודש ימים עד להגשת כתב האישום והבקשה לשלילת רישיון עד תום ההליכים, וכי העובדה שעברו כמעט שלושה חודשים מיום ביצוע העבירה, במהלכם הוא נוהג ללא הפרעה, מצביעה על כך שהמשיבה אינה סבורה שמשתקפת ממנו מסוכנות. עוד הדגיש המבקש כי משמעות ההחלטה בעניינו היא שלילת פרנסתו, שכן הוא משמש כנהג מקצועי. כמו כן, חוזר המבקש על טענותיו בערכאות הקודמות לעניין אמינות מצלמת האכיפה ומוסיף שכאשר מדובר בעבירה שתועדה במצלמות, פער הזמנים שבין מדידת המהירות לבין הגשת כתב האישום מעקרת את הרציונל שבבסיס ההצדקה לפסילת הרישיון. ביום 2.5.2021 הגיש המבקש בקשה להמשך עיכוב ביצוע פסילת הרישיון עד למתן החלטה בבקשת הרשות לערור שלפניי.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובצרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, על בקשות רשות לערור "גלגול שלישי" חלה אמת מידה מצמצמת, הדומה במהותה לזו שהותוותה למתן רשות לערער לפני ערכאה שלישית בדין האזרחי והפלילי (ראו, מני רבים, בש"פ 2714/21 רצון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.4.2021)). על המבקש להראות כי עניינו מעורר סוגיה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לבקשה. לצד האמור, ייתכנו מקרים שבהם ניתן יהיה לחרוג מאמת המידה האמורה, כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (בש"פ 6065/17 גלה לוייב נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (30.7.2017); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.5.2011)). אמת מידה זו חלה גם בעניינינו, שבו מדובר על בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בערר על החלטת בית המשפט השלום לתעבורה לפסילת רישיון נהיגה עד לתום ההליכים לפי סעיף 46 לפקודת התעבורה (בש"פ 6052/17 זיר נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.7.2017); בש"פ 3298/15 חיראק נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (12.5.2015)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמת המידה האמורה. אשר לטענה כי בגין השיהוי בהגשת הבקשה לפסילת רישיונו של המבקש, לא היה מקום להיעתר לה, הרי שהערכאות שדנו בעניינו קבעו כי ניתן לתת לכך משקל אך שבנסיבות העניין, אין בשיקול זה כדי להכריע את הכף לדחיית הבקשה (ראו והשוו, באופן כללי: בש"פ 7726/02 חסיין נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 562, 564 (2002); לעומת זאת ראו בש"פ 2653/99 זיאד נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (29.4.1999)). משכך, וחרף ניסיונות המבקש לשוות לטענותיו נופך עקרוני, הרי שהן מכוונות להכרעה הפרטנית בעניינו של המבקש, שניתנה גם בשים לב לעברו התעבורתי המכביד. משאלה הם פני הדברים, אין בטענה זו כדי להקים עילה למתן רשות לערור. אשר לטענות שמכוונות לאמינות המצלמות – הרי שבית משפט השלום לתעבורה, כמו גם בית המשפט המחוזי, קבעו שטענות אלו מקומן בהליך העיקרי, וכי בעת הנוכחית קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש. זאת ועוד, טענת המבקש לפניי, שלפיה אין הצדקה, ככלל, להורות על פסילת רישיון עד לתום ההליכים בעבירות שתועדו במצלמות לא נטענה לפני הערכאות הקודמות שדנו בעניינו, ומשכך אף בטענה זו אין כדי להקים עילה למתן רשות לערור.

הבקשה נדחת אפוא, ומאליה נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, כ' באייר התשפ"א (2.5.2021).

ש ו פ ט
